

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **M. B.,** zastoupený JUDr. Michalem Bortelem, advokátem se sídlem Jakubská 121/1, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2011, č.j. KUOK 71654/2011, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 30. 7. 2012, č. j. 76 A 27/2011 – 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 1.000 Kč, který bude z účtu Nejvyššího správního soudu zaplacen k rukám jeho právního zástupce JUDr. Michala Bortela, advokáta se sídlem Jakubská 121/1, 602 00 Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 28. 6. 2011, č.j. KUOK 71654/2011. Krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu:

Podle oznámení přestupku ze dne 27. 8. 2010 překročilo motorové vozidlo stěžovatele VW Transporter, r. z. X, dne 15. 7. 2010 ve 20:20 hodin v obci Přerov nejvyšší

dovolenou rychlost v obci – 50 km/hod. Naměřená rychlost byla 94 km/hod, po zohlednění odchylky 91 km/hod. Měření rychlosti bylo provedeno silničním laserovým rychloměrem Micro Digi Cam LTI. Podle fotodokumentace byla rychlost vozidla žalobce 94 km/h, čas 20:20:51, vzdálenost od vozidla 144,2 m. V knize radaru je uveden čas, tovární a registrační značka a barva vozidla, naměřená rychlost a poznámka, že přestupek byl vyřešen oznámením. Podle ověřovacího listu měřicího zařízení č. 8012-OL-7256-09 byl rychloměr ověřen a platnost ověření končila dne 18. 11. 2010.

Rozhodnutím Magistrátu města Přerova ze dne 9. 5. 2011, č. j. MMPr/054187/2010, byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích byla mu uložena pokuta ve výši 6.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Tohoto přestupku se měl stěžovatel dopustit tím, že dne 15. 7. 2010 v době kolem 20:20 hodin v obci Přerov na ulici Tržní překročil při jízdě osobním automobilem nejvyšší dovolenou rychlost, která v tomto úseku činí 50 km/h, kdy mu byla hlídkou Policie ČR naměřena silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI rychlost 94 km/h. Po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ±3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 91 km/h. Tím stěžovatel porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 6. 2011, č. j. KUOK 71654/2011, zamítl.

Stěžovatel v žalobě předně namítl, že při doručování napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2011 držitel poštovní licence vhodil dne 7. 7. 2011 do jeho schránky poučení podle § 23 odst. 5 správního řádu bez uvedení data a podpisu doručovatele, žádný další dokument se ve schránce nenacházel. Stěžovatel byl v této době na dovolené. Ve výzvě k vyzvednutí uložené zásilky nebylo uvedeno, od kdy do kdy a ve kterou denní dobu si může adresát vyzvednout zásilku na pobočce držitele poštovní licence. Podle záznamů žalovaného doručovatel učinil pokus o doručení již dne 4. 7. 2011. Žalovaný proto na základě § 24 odst. 1 správního řádu vyznačil právní moc na rozhodnutí ke dni 14. 7. 2011. Vzhledem k namítaným pochybením při doručování správního rozhodnutí stěžovatel navrhl, aby se krajský soud nejdříve zabýval tím, zda napadené rozhodnutí nabylo právní moci a je způsobilé soudního přezkumu.

Krajský soud zjistil, že podle doručenky a prohlášení doručujícího orgánu adresát nebyl zastižen a zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí od 4. 7. 2011. Výzva k vyzvednutí uložené zásilky s poučením o důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí zásilky byla zanechána, na doručence je uvedeno jméno doručovatelky a její podpis. Dále je uvedeno, že zásilka byla vložena do schránky dne 15. 7. 2011 v 8:35 hodin a k tomu je uvedeno jméno a příjmení jiné doručovatelky, nečitelný podpis a otisk razítka pošty Holešov s datem 15. 7. 2011. Napadené rozhodnutí nabylo podle doložky žalovaného právní moci 14. 7. 2011. Žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 25. 7. 2011. Krajský soud proto dospěl k závěru, že dvouměsíční lhůta k podání žaloby byla jednoznačně dodržena. Krajský soud dále uvedl, že smyslem a účelem doručování písemností ve správním řízení je především to, aby se účastník řízení dostatečně seznámil s jejich obsahem. V souzené věci je nesporné, že stěžovateli bylo napadené rozhodnutí doručeno, reagoval na něj žalobou zaslanou soudu i správnímu orgánu (spolu s žádostí o odklad

výkonu rozhodnutí). Napadené rozhodnutí přitom bylo objektivně doručeno do dispoziční sféry stěžovatele tak, že mohl podat žalobu s dostatečným časovým předstihem před uplynutím dvouměsíční lhůty k jejímu podání (jak při stanovení dne doručení podle doručenky i při zohlednění stěžovatelem tvrzeného návratu z dovolené v noci z 16. na 17. 7. 2011). Podle krajského soudu bylo nadbytečné provádět dokazování navržené stěžovatelem čestným prohlášením jeho otce a sestry o tom, že se ve schránce stěžovatele nacházelo pouze poučení adresáta, které nebylo datováno, podepsáno a nebylo zde uvedeno, kdy a kde si adresát může zásilku vyzvednout. Ze stejných důvodů je nadbytečné provádět důkaz poučením adresáta, protože k žádné újmě a zkrácení práv stěžovatele nedošlo, neboť zasílané rozhodnutí obdržel – obálka s napadeným rozhodnutím byla vhozena do schránky žalobce 15. 7. 2011. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno podle § 24 odst. 1 správního řádu.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitkám stěžovatele zpochybňujícím spolehlivé zjištění skutkového stavu. Konstatoval, že pochybnosti do zjištěného skutkového stavu vnesla jednak tvrzení stěžovatele, která však nebyla ničím podložena a prokázána, a jednak odborné vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA a. s. ze dne 3. 11. 2010. Tyto pochybnosti byly vyvráceny dalším odborným vyjádřením téže společnosti v dopise ze dne 14. 2. 2011, podle jehož závěru naměřená rychlost uvedená ve fotodokumentaci odpovídá skutečné rychlosti vozidla. Z vyjádření uvedené společnosti a policisty, který prováděl měření, vyplývá, že pokud by z několika měření v průběhu 0,333 s některé statisticky vybočovalo nebo by se laserový paprsek odrazil od sloupu, objevila by se na přístroji chybová zpráva a měření by vůbec neproběhlo. Krajský soud shledal vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a. s., dostatečně přesvědčivým. Na základě uvedeného zamítl žalobu jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítl, že žalovaný nevyvrátil veškeré pochybností o správnosti provedeného měření. Stěžovatel poukázal na chyby měření spočívající v nevhodně zvoleném místě měření a pořízení fotografie v momentě, kdy záměrný kříž, který dokumentuje polohu měřícího laserového paprsku, se nenacházel na vozidle, nýbrž na sloupu pouličního osvětlení. Stěžovatel se proto na základě odborného vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA a. s. ze dne 3. 11. 2010 domnívá, že podle předmětné fotografie nelze řešit dopravní přestupek. Jedním z možných vysvětlení umístění kříže na výsledném snímku je i posunutí kříže proti paprsku, tedy závada na měřiči. Přitom naměřená rychlost uvedená v písemnostech policejního orgánu je rychlostí hraniční a pokud by zejména prokázáním závady na měřiči došlo k opravě provedeného měření o pouhé 2 km/h směrem dolů, šlo by o zcela jinou skutkovou podstatu přestupku a zcela jinou sankci. Dalším možným vysvětlením umístění kříže na výsledném snímku je to, že se obsluha snažila hledáčkem zachytit vozidlo a při rychlém otáčení laseru za vozidlem mohlo za určitých okolností dojít k efektu patrném na snímku. Podle názoru stěžovatele by právě při otáčení zařízení mohlo dojít ke změření rychlosti druhého vozidla, které je na snímku vidět. Při měření rychlosti vozidla na vzdálenost 144,2 m by totiž při otočení měřícího zařízení o pouhý jeden stupeň stranou došlo k posunu záměrného bodu vůči cíli o 2,52 m. Žalovaný se však s možností, že rychlost byla naměřena druhému vozidlu, které je zachyceno na fotografii, nijak

nevypořádal. Stěžovatel odmítl i závěr žalovaného, že nevhodně zvolené místo měření nemělo na výsledek měření a identifikaci vozidla žádný vliv. Má za to, že žalovaný při svém rozhodování porušil § 2 a § 3 správního řádu, když porušil zásadu legality, zásadu zákazu zneužití a překročení pravomocí, a zásadu přiměřenosti, neboť si neopatřil veškeré podklady potřebné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Krajský soud se s uvedenými námitkami dostatečně nevypořádal.

Co se týče žalobní námitky stěžovatele týkající se stanovení data nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného, krajský soud se omezil na tvrzení, že stěžovateli bylo napadené rozhodnutí doručeno do dispoziční sféry tak, že mohl podat žalobu. Stěžovatel podotýká, že se s obsahem rozhodnutí žalovaného seznámil až po nahlédnutí do spisu a po obdržení jeho kopie. Předmětné rozhodnutí tak nebylo v době fikce doručení, která měla podle správního orgánu nastat dne 14. 7. 2011, v dispozici stěžovatele, a to nejen z důvodu pochybení doručovatele, ale také z důvodu dočasné nepřítomnosti stěžovatele, kterou on nezavinil. Stěžovatel zopakoval své námitky, že poučení podle § 23 odst. 4 a 5 správního řádu neobsahovalo požadované náležitosti. Podle stěžovatele došlo k doručení předmětné písemnosti v souladu s § 40 odst. 1 písm. c) a § 41 odst. 4 správního řádu teprve dne 18. 7. 2011. Současně byly naplněny podmínky pro postup správního orgánu podle § 41 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel dále namítl, že se krajský soud nevypořádal s jeho tvrzením, že lze dovolenou považovat za nepřítomnost bez vlastního zavinění. Stěžovatel má za to, že od účastníka správního řízení nelze oprávněně požadovat, aby vyčkával na doručovací adrese na rozhodnutí správního orgánu. Dovolená, která byla důvodem nepřítomnosti stěžovatele, byla dlouhodobě plánovaná. Představovala pouze krátkodobou nepřítomnost, navíc v zahraničí, zřízení náhradní doručovací adresy či obdobný postup, nelze považovat za účelné. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 2 As 1/2009 - 79, se týká spíše dlouhodobé změny pobytu v rámci republiky. Na základě uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Co se týče námitek stěžovatele vztahujících se k doručení napadeného správního rozhodnutí žalovaného, uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že správní řád nepodmiňuje fikci doručení upravenou v § 24 odst. 1 správního řádu tím, aby se adresát v průběhu úložní lhůty zdržoval v místě doručení. Prokáže-li však adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může podle ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena. Platnost a okamžik doručení správního rozhodnutí pak posuzuje správní soud ve vztahu k otázce, zda byla žaloba podána ve lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s.

V projednávané věci je ve vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 31. 8. 2011 uvedeno, že stěžovatel podáním ze dne 18. 7. 2011 požádal správní orgán o určení okamžiku doručení rozhodnutí ze dne 28. 6. 2011, č. j. KUOK 71654/2011, na den 18. 7. 2011 nebo o rozhodnutí o neplatnosti doručení. Usnesením ze dne 31. 8. 2011, č. j. KUOK 98259/2011, byla žádost stěžovatele zamítnuta. Správní orgán totiž nepřisvědčil argumentaci stěžovatele, že jeho dovolenou bylo možné považovat za dočasnou nepřítomnost, kterou stěžovatel nezavinil.

Nejvyšší správní soud považoval stejně jako krajský soud za podstatné, že stěžovateli bylo napadené rozhodnutí nepochybně oznámeno a že žaloba byla následně podána ve lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Sám stěžovatel nezpochybnil skutečnost, že mu bylo správní rozhodnutí oznámeno, nesouhlasil pouze se stanovením dne oznámení. V projednávaném případě je tedy zřejmé, že se určení dne doručení správního rozhodnutí ke dni 14. 7. 2011 nemohlo negativně promítnout do právní sféry účastníka řízení. Nejvyšší správní soud má tudíž za to, že by bylo neúčelné, pokud by krajský soud posuzoval jednotlivé námitky stěžovatele směřující proti způsobu doručování správního rozhodnutí a proti určení dne doručení žalovaným.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele, že se krajský soud nevypořádal s jeho námitkami ohledně správnosti provedeného měření a jeho rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.). Na podkladě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že námitka nepřezkoumatelnosti není opodstatněná. Ačkoli je odůvodnění rozhodnutí krajského soudu velmi stručné, uvádí zásadní argument, tedy že správnost naměřené rychlosti vozidla stěžovatele potvrzuje odborné vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a. s., ze dne 14. 2. 2011.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda bylo ve správním řízení skutečně náležitě prokázáno jednání stěžovatele, jímž se měl dopustit přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb.

V projednávané věci byla pro zjištění skutkového stavu, resp. pro posouzení správnosti naměřené rychlosti, zásadní odborná vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA a. s. V odborném vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a. s., ze dne 3. 11. 2010 je vysvětleno, že skutečnost, že záměrný kříž, který dokumentuje polohu měřícího laserového paprsku, není na vozidle, ale na sloupu pouličního osvětlení, mohla být způsobena dvěma faktory – posunutím kříže proti paprsku (tzn. závada na měřiči, jenž by se měla řešit servisním zásahem) nebo sledováním vozidla v průběhu měření. Na dotaz správního orgánu, zda z technického hlediska mohou být pochybnosti o hodnotě

naměřené rychlosti, pak společnost ATS-TELCOM PRAHA, a. s., v doplnění svého odborného vyjádření ze dne 14. 2. 2011 zdůraznila, že celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Z doplnění vyjádření ze dne 14. 2. 2011 tedy vyplývá, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření. Jak však uvedl policista provádějící měření rychlosti vozidla stěžovatele ve svědecké výpovědi ze dne 16. 3. 2011, chybová zpráva se na displeji radaru neobjevila. Policista ve své výpovědi dále potvrdil, že byl k obsluze radaru řádně vyškolen a že při měření rychlosti vozidla stěžovatele byly dodrženy všechny podmínky pro instalaci a obsluhu radaru. Uvedl, že při měření rychlosti zaměřovací bod radaru vidí obsluha jako červenou tečku, kterou směřuje na vozidlo. Pokud není vše ideální, tzn. úhel vozidla vůči paprsku, nedojde ke změření rychlosti. Kříž se objeví až na fotografii, nemusí být vždy v absolutním souladu s bodem tak, jak ho vidí obsluha v době, kdy měření provádí. Při měření musí být zaměřovací bod na vozidle, do postavení kříže nemůže obsluha radaru zasahovat. Pokud by byl zaměřovací bod dán na sloup, nebo cokoli nepohybujícího se, ukázala by se rychlost 0 km/hod. Tato výpověď policisty o průběhu měření je zcela v souladu s obsahem vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a. s. Správnost výsledku měření rychlosti lze tedy na základě těchto důkazů považovat za jednoznačně prokázanou.

Na základě odborného vyjádření ze dne 14. 2. 2011 lze současně uzavřít, že ačkoli nebylo vhodně zvoleno místo měření, neboť sloup pouličního osvětlení tvořil překážku ve výhledu, neměla tato skutečnost vliv na správnost výsledku měření. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že při otáčení zařízení mohlo dojít ke změření rychlosti druhého vozidla, které je na snímku vidět. Ztotožnil se totiž s argumentací správních orgánů obou stupňů, že se vozidlo stěžovatele nacházelo v daném směru jízdy jako jediné, což je zřejmé z fotodokumentace i z výpovědi policisty provádějícího měření rychlosti. Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru krajského soudu, že skutkový stav, na základě něhož správní orgán rozhodl o tom, že se stěžovatel dopustil předmětného přestupku a o uložení sankce, byl ve správním řízení náležitě prokázán.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, netrpí nezákonností z důvodů tvrzených stěžovatelem podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady podle § 103 odst. 3 s. ř. s. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Ve vztahu k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že s ohledem na rozhodnutí ve věci samé již o tomto návrhu samostatně nerozhodoval. Soudní poplatek uhrazený za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který činí podle položky č. 20 sazebníku soudních poplatků částku 1.000 Kč tak Nejvyšší správní soud na základě § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, vrací. Dle § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb. bude poplatek vrácen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalovaný náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nežádal. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu